

Maailman onnellisimman kansan onni löytyy tavallisesta elämästä

19.6.2019, 09:24

Suomalaisen Kirjallisuuden Seura pyysi helmikuun 2. päivänä 2019 jo kolmatta kertaa suomalaisia pitämään päiväkirjaa yhden päivän ajan. Yhteensä yli tuhat suomalaista kirjoitti lauantaistaan ja tekstiä kertyi yli 2 200 sivua.

Tässä nyt joimme kaksistaan kahvia keittiön pöydän ääressä kuten niin monesti aiemminkin. Äitini ja minä. Minun synnyinkodissani, isäni synnyinkodissa. Täällä maalla, entisellä tilalla joka oli kaiken keskipisteenä ja täynnä toimintaa vielä kun olin puolta nuorempi kuin nyt. Nyt äitini asuintalona ja loma-asuntonani, toisena kotina. Elämäni toisen puolikkaan kotina. Toinen kaupungissa, toinen maalla. Nyt kaikki toiminta oli kaupungissa, maaseutu ja kylä paljolti hiljennyt nuoruudestani. Koin tuon hiljaisuuden suruna, haikeutena siitä elämästä joka oli kaikonnut ja muuttanut jonnekin muualle. Kuten minä sen mukana, sitä etsimään.

Perheeni on pieni. Tässä talossa sai muotonsa ja luonteensa minuuteni sisus. Identiteetin ydin. Se jonka ympärille kouluvuodet, ystävät matkanvarrelta; kyydissä pysyneet ja osan matkaa mukana kulkeneet, opiskelu- ja työvuodet, ex-vaimo ja lapset sekä tietysti musiikki, elokuvat, tv, postin tuomat sanomalehdet, sarjakuvat, kirjat ja se kaikki muu kasvattivat lustoa ytimen ympärille. Ne suodattivat ravinteita tämän kodin maaperän lävitse ja versoivat oksia ja lehvästöä. Siksi joka minä nyt juuri olen. Se, joka pysyäkseen vetreänä tulisi reagoida ja suhteuttaa itseään alati muutoksessa olevaan ympäristöön. Mutta tämä keittiö, pirttipöytä ja penkit sen molemmin puolin, ikkunan alla oleva sohvapenkki, puuhella ja jääkaappi, kaksi isoa ikkunaa joista näkymät tielle, naapuriin, pihalle ja navetalle, kamarin ikkunasta pellolle ja saarekkeeseen isoille koivuille, keittiön kahvihetket, ruokailut: perunat ja lihapullat, muusit ja maksapihvit, kaalikääryleet ja puolukkasurvos, paistetut perunat ja pyttipannut, lauantain lenkkimakkarat, tuoreet sämpylät, korvapuustit, letut ja marjakiisselit, ne ovat olleet jotakin pysyvää. Jonkinlainen vakaa keskiö. Akseli. Se piste vedessä johonka pisara putoaa ja jonka ympärille renkaat leviävät. Keittiön pöytä, talo sen ympärillä, pihapiiri, naapurit, kylä, pellot ja metsät. Ja keskiössä, napana, äitini, ihminen joka on ollut elämässäni pisimpään, aivan alusta lähtien. Ilman häntä minua ei edes olisi. Ja tietysti isääni. Mutta hän on jo kuollut kuten muutkin jo täältä poistuneet esipolvet. Äiti on yhä täällä. Istuu vastapäätä ja hörppää kahvia. Jutellaan.

mies, s. 1968, Vantaa

[Suomalaisen päivä 2.2.2019](#) -kirjoitustapahtumaan osallistuttiin ympäri Suomen ja ulkomailta asti. Tekstejä saapui maalta ja kaupungista, kaikkien ikäluokkien edustajilta. Edellisen kerran vuosina 1999 ja 2009 järjestetty keruu oli saavuttanut ilahduttavan monen uuden osallistujan huomion, jotkut taas kirjoittivat päivästänsä jo kolmatta kertaa.

Tietyt aiheet puhuttivat suomalaisia läpi moninaisen vastaajien kirjon. Mediassa laajasti uutisoidut vanhustenhoidon skandaalit herättivät tyrmistystä suuressa osassa kirjoittajia. Myös ilmastonmuutos, sitä edistävät kulutustottumukset ja omat vaikutusmahdollisuudet olivat monen mielessä. Huoli siitä, millaisessa maailmassa vastaajat ikääntyvät ja jälkipolvet kasvavat, oli päiväkirjoissa vahvasti läsnä.

Itse asiassa mietin juuri tänä päivänä sitäkin, kuinka paljon helpompaa olisi kuolla suhteellisen

nuorena, koska nykyään nuo vanhustenhoidon ongelmat ovat niin vaikeita. Jo pitkään olen pohtinut, millaisen myrkykeitoksen sitä valmistaisi, jotta pääsisi päiviltä juuri ennen hoitokotiin joutumista.

nainen, s. 1971, Kangasala

Luonto oli todella kaunis, puut huojuivat raskaasta lumesta taianomaisesti ja pitivät ääntä jäätyneinä. Toivottavasti tätä lumista luontoa tulevat sukupolvet pääsevät nauttimaan samalla tavalla, vaikka ilmastonmuutos ei odota.

nainen, s. 1987, Helsinki

Vaikka uutiset ja maailman tila puhuttivat, olivat keruuvastaukset täynnä myös arjen iloja. Talvinen sää kutsui ladulle ja lumitöihin, sauna kuului monien viikonloppuun ja samalle päivälle osunutta Emma-gaalaa katsottiin useassa kodissa. Sosiaalinen media, suoratoistopalvelut, digilehdet ja pikaviestimet olivat merkittävä osa kaikkien ikäluokkien lauantaita. Vaikka moni luki uutisensa älylaitteelta ja romaaninsa sähköisinä, olivat perinteiset sanomalehdet ja kirjat edelleen tärkeitä. Tärkeinä näyttäytyvät myös perheen kanssa vietetty aika, luonto ja ruoka. Kuten ennenkin, tyytyväisyys löytyi usein tutuista rutiineista, läheisistä ja arjen pienistä iloista.

Olen onnellinen mies onnellisessa perheessä. On vaimo ja muksut joita hurjasti rakastan. On perusturvallinen toimeentulo, pysyvä päivätyö sekä vähitellen lyhenevä asuntolaina. Ja on tuo kolmekymmenkiloinen koirakin tuossa, tuhisevana ja tutuna.

Lauantain päätteeksi avaamme Yle Areenan, pistämme vanhan Hercule Poirotin tulemaan. Jakso on tuttu ja murhamiehenkin muistaa, mutta vähätpä siitä välitämme. Silittelen vaimon jalkapohjia, lepäilen ja rentoilen. Torkahdankin.

Elämä on tavallista, elämä on hyvää.

mies, s. 1981, Helsinki

Suomalaisen Kirjallisuuden Seura järjesti *Suomalaisen päivä* 2.2.2019 -keruun 2.–28.2.2019. Vastaukset on arkistoitu SKS:n arkistoon.

Kiitämme kaikkia keruuseen osallistuneita! Vastajien kesken arvotut kirjapalkinnot on postitettu voittajille.

Lisätietoja: SKS:n arkisto, 0201 131 240, arkisto@finlit.fi